

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. София, 12 април 2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ

ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА КАРАКАШЕВА

ТАТЯНА ГРОЗДАНОВА

при участието на секретаря Мира Недева и прокурора от ВКП Галина Стоянова след като изслуша докладваното от съдия КАРАКАШЕВА наказателно дело № 790/2021 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.346 от НПК.

Образувано е по касационни жалби, депозирани от адв.П. Д., упълномощен защитник на подсъдимите Р. Й.Д., С. Р. Д. и Д. И. Д.; на подсъдимия К. Н. Н., чрез защитника му адв.С. И. и на гражданския ищец и частен обвинител Ю. С. Т., чрез повереника му адв.И. Т. срещу решение №260003 от 11.03.2021 г. , постановено по внохд №497/2020 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.

В жалбата, изготвена от адв. Д., в качеството му на защитник на подсъдимите Р. Д. и С. Д. се оспорва частта от въззивното решение, в която е утвърдено осъждането на двамата подсъдими по възведените им обвинения /за подс. С. Д. по част от тях/, като се релевират всички касационни основания по чл.348 ал.1 от НПК. Оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения се свързва с: неизпълнение от страна на апелативния съд на задължението за извършване на обективен и пълен анализ на събраните от първата инстанция доказателства и даване на убедителен отговор на направените възражения за недоказаност на състава на престъпленията, в които подсъдимите Д.и са обвинени; неправилно кредитиране на едни доказателствени материали за сметка на други, като в тази насока се заявява:1/неправилно кредитиране на показанията на свидетелите, депозирани в рамките на досъдебното производство, вместо тези, дадени пред СНС, без да се съобрази обстоятелството, че в досъдебната фаза на процеса върху свидетелите е оказан натиск; 2/неправилно кредитиране показанията на св.Ю. Т., като не са отчетени личния мотив, който този свидетел има срещу подсъдимите Д.и, както и факта, че той е лице, занимаващо се с наркоразпространение; 3/превратно тълкуване показанията на полицейските служители, особено тези на св.М., съдържащи данни за това, че не подсъдимите Д.и, а свидетелят Т. е участник в ОПГ, занимаваща се с разпространение на наркотични вещества.Акцент е поставен и върху наличието на незначителното количество наркотично вещество, намерено в дома на подс.Р. Д. и липсата на такова при подс.С. Д. в контекста

на това, че при обвинение за ръководство и участие в ОПГ е необходимо да се докаже наличие на такова вещество. Настоява се също, че веществените доказателствени средства не могат успешно да обосноват обвинителната теза, каквото погрешно разбиране са застъпили инстанционните съдилища. Касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК се свързва с недоказаност на инкриминираното обвинение по чл.321 от НК и за двамата подсъдими от обективна и субективна страна; с липсата на доказателства за наличие на разпространителската цел по решение на ОПГ в аспекта на обвинението по чл.354а, ал.2, т.1 от НК /за подс.Р. Д./ и с отказа на съдилищата да приложат чл.9 или чл.93, т.9 от НК по отношение осъждането на подсъдимия С. Д. за престъплението по чл.339, ал.1 от НК.

Въведени са в условията на алтернативност искания за отмяна на въззивното решение в наказателно-санкционната му част, касаеща подсъдимите Д.и и оправдаване на същите или за намаляване размера на наложените им наказания и приложението на чл.66 от НК по отношение и на двамата.

В изготвената от адв. Д., в качеството му на защитник на подсъдимия Д. Д. жалба, е оспорено утвърденото от въззивния съд осъждане на този подсъдим за престъпления по чл.321 от НК и по чл.354а от НК, като са изложени съображения, ангажиращи касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Процесуалната незаконосъобразност на съдебния акт в тази му част е обоснована с идентични на изложените по-горе оплаквания за неправилен, тенденциозен и превратен анализ на доказателствата по делото. Нарушението на закона е аргументирано с неправилното осъждане на подсъдимия за посочените престъпления, като относно престъпната дейност по чл.354а от НК, акцент е поставен върху липсата на доказателства, обосноваващи наличието на разпространителската цел на държаното от подс.Д. наркотично вещество, както и на липсата на такива, установяващи, че е действал по решение на ОПГ.

Въведените искания са за отмяна на решението в оспорените части и оправдаване на подс.Д. за това да е извършил посочените престъпления, като относно вторичното престъпление се настоява за прилагането на закон за по-леко наказуемо престъпление – по чл.354а, ал.1 от НК и налагане на наказание в размер на минималния такъв при отчитане на смекчаващите отговорността обстоятелства – направените самопризнания, съдействието на разследващите органи и изградената зависимост към наркотични вещества, вследствие дългогодишната им употреба.

В жалбата, изготвена от подсъдимия К. Н., чрез защитника му адв. Станислав И. е оспорена частта от въззивното решение, в която е утвърдено осъждането на този подсъдим по чл.321, ал.3, пр.2 и пр.3, т.2, вр. ал.1 от НК, като са изложени съображения, ангажиращи всички касационни основания по чл.348, ал.1 от НПК. В подкрепа на касационния повод по чл.348, ал.1, т.2 от НПК са изложени оплаквания за допуснати нарушения по смисъла на чл.13, чл.14, чл.107 и чл.339, ал.1 от НПК. В тази връзка се претендира: неизпълнение на задължението на съда за всестранно, пълно и обективно изследване на обстоятелствата по делото, рефлектирало в неправилно формирано вътрешно убеждение за доказаност на обвинението; порок в аналитичната дейност на проверявания съд, изразяващ се в повърхностен и схематичен анализ на доказателствата от една страна, а от друга- в избирателен и едностранчив подход при оценката на доказателствата; липса на задълбочена аргументация и

обосновка на фактическите констатации, поставени в основата на осъдителните изводи; липса на отговор на защитните възражения; солидаризиране с фактическите и правни изводи на първостепенния съд без извършване на собствен анализ на доказателствената съвкупност; „преповтаряне” на обвинителните констатации, изложени в обстоятелствената част на обвинителния инструмент, без същите да имат надлежна доказателствена обезпеченост. Поддържа се също тезата за негодност на част от доказателствените средства, като се претендира изключването им от доказателствената съвкупност. В последната насока, като съществени процесуални нарушения, грубо нарушаващи процесуалните правила на подсъдимия Н. са открити допуснатите пороци при разпита на свидетелите с тайна самоличност – разпити по метода „sору - paste”, при това проведени последователно един след друг в рамките на един ден. Процесуално нарушение е съзряно и в това, че свидетелката Н.а не би могла да има това процесуално качество, предвид забраната по чл.118 от НПК, доколкото същата има качеството на защитник. Изложени са твърдения, че протоколът за претърсването и изземването, извършено в дома на подс.Н. е опорочен, тъй като не е подписан от поемното лице – св.М. И., а по отношение на другото поемно лице – св. М.Д. е бил упражнен натиск при конституирането му в това процесуално качество. Възразено е и срещу включването в доказателствената съвкупност на гласните доказателствени източници, изводими от показанията на св.Б.А., И.И., И.С. и Т.Т., тъй като липсвали възлагателни постановления, което е в разрез с разпоредбите на НПК. Отправена е критика към въззивния съд за това, че осъдителните му изводи почиват на предположения, като са развити подробни съображения за липсата на факти, за време, място и обстоятелства по създаването, организацията и дейността на организираната престъпна група и конкретното участие на подс.Н. в нея. Допуснатите съществени процесуални нарушения са злепоставили осъждането на подс.Н., което е оценено като нарушение на материалния закон. Наличието на последното е защитено и с разбирането за липса на доказателства, които да установяват по несъмнен и категоричен начин съставомерно поведение на касатора по смисъла на чл.321, ал.3, пр.2 и пр.3, т.2, вр. ал.1 от НК. Явната несправедливост на наказанието е изведена като последица от незаконосъобразното осъждане на подс.Н.

Въведените искания са в условията на алтернативност: за отмяна на решението, в частта, касаеща утвърденото осъждане на подс.Н. и оправдаването му по възведеното обвинение; за изменение на въззивния съдебен акт в санкционната му част и намаляване на наложеното наказание или за връщане на делото за ново разглеждане с указания за правилното приложение на закона.

В сезирация процесуален документ, изготвен от гражданския ищец и частен обвинител Ю. Т., чрез повереника му адв.И. Т. е оспорено утвърденото оправдаване на подсъдимите С. Д. и К. Н. по вменените им обвинения по чл.131, ал.1, т.8, вр. чл.129, ал.2, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от и по чл.216, ал.5, вр. ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК, както и частичните оправдавания на подсъдимите Д. и Синев по същите обвинения. Релевирани са касационните основания по чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК. Оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения се свързва с: липса на съвкупна оценка на доказателствените материали; липса на изложени съображения по отношение на противоречивите доказателствени източници, по-конкретно кои се приемат за достоверни и по какви причини; превратна оценка на доказателствата; игнориране на едни доказателства

за сметка на други –обясненията на подсъдимите С. Д. и К. Н.; липса на отговор на защитни възражения по съществени за предмета на разследване въпроси, като в тази насока се поддържа и липса на мотиви като самостоятелно касационно основание; противоречие в мотивите, доколкото такива са изложени, както и противоречие между диспозитивната и мотивната част на решението ; формално извършване на въззивната проверка, предвид на това, че въззивният съд не е констатирал и отстранил допуснатите от първоинстанционния съд съществени процесуални нарушения.Като последици от допуснатите нарушения на процесуалните правила, приложението на материалния закон се явява неправилно, а това обосновава и наличие на последното заявено касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК, тъй като подсъдимите С. Д. и К. Н. са оневинени вместо да бъдат осъдени и да им бъде наложено справедливо наказание.Изразено е несъгласие и с гражданската част на въззивния акт.

Отправените искания са в условията на алтернативност-за отмяна на решението, в частта, в която е потвърдено оправдаването на подсъдимите С. Д. и К. Н.; осъждането им по възведените им обвинения с налагане на ефективни наказания и уважаване на гражданския иск в пълния му предявен размер; връщане на делото за ново разглеждане за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения, включително и тези при индивидуализацията на наказанията на подсъдимите Р. Д., С. Д., К. Н., Д. Д. и С. С., които са определени като занижени или увеличаване на присъденото обезщетение за обезвреда до максималния претендиран размер.

В съдебното заседание пред касационния съд подсъдимите и касационни жалбоподатели – Р. Д., С. Д. и Д. Д. не се явяват.Същите са представлявани от упълномощения им защитник адв.Д., който поддържа изложените в сезиращите документи доводи и отправените искания.

Подсъдимият и касационен жалбоподател К. Н. и упълномощеният му защитник адв.Станислав И. не се явяват пред касационния съд.Депозирана е писмена молба от последния, в която е изразено становище, че поддържа подадената жалба с развитите в нея съображения и отправени искания.

Подсъдимия С. С., от когото няма постъпила касационна жалба е представляван пред ВКС от адв.Д..

Гражданският ищец и частен обвинител Ю. Т. и неговия повереник адв.Т. не се явяват на съдебно заседание пред касационния съд.В писмено становище са заявили, че поддържат подадената от тях жалба.

Представителят на ВКП счита жалбите за неоснователни.Изразява становище, според което въззивният съд не е допуснал заявените пороци, ангажиращи касационните основания по чл.348, ал.1 от НПК.Пледира въззивното решение да бъде оставено в сила.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение като обсъди доводите, релевирани в касационните жалби, становището на страните от съдебното заседание и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в рамките на правомощията си, установи следното:

С присъда от 07.02.2020г., постановена по н.о.х.д. №2497/2017г. по описа на Специализирания наказателен съд, подсъдимите Р. Й. Д., С.Р. Д., К. Н. Н. и Д. И. Д. са признати за виновни, за това, че от неустановена дата от началото на 2014г. до 29.06.2016г., в гр.Варна, първият е ръководил, а останалите са

участвали /заедно с Л.И. Л., по отношение на когото производството е приключило със споразумение/ в организирана престъпна група, като групата е създадена с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл.354а, ал.1 и ал.2 от НК на територията на гр.Варна, като са осъдени, както следва:

-подс.Р. Д. – за извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр.2 и пр.3, т.1, вр. ал.1 от НК като при условията на чл.54 от НК му е наложено наказание от пет години лишаване от свобода;

-подсъдимите С. Д., К. Н. и Д. Д. –за извършено от всеки от тях престъпление по чл.321, ал.3, пр.2 и пр.3, т.2, вр. ал.2 от НК, като при условията на чл.54 от НК са им наложени наказания:на подсъдимите С.Д. и Д.Д. –лишаване от свобода за срок от по три години на всеки от тях; на подсъдимия К. Н. – лишаване от свобода в размер на три години, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от пет години при условията на чл.66 от НК.

С присъда подсъдимите са признати за виновни в извършване и на следните престъпления:

-подс.Р. Д. за това, че на 29.06.2016г. в гр.Варна, без надлежно разрешително държал с цел разпространение високорисково наркотично вещество-коноп с нетно тегло 0,670г. и съдържание на активния наркотично действащ компонент –тетрахидроканабинол -17,9 %, на стойност 4,02лв. и деянието е извършено от лице, което действа в изпълнение на решение на описаната по-горе ОПГ, като на основание чл.354а, ал.2, т.1, вр. ал.1 от НК и чл.55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири месеца.

-подс.С. Д. за това, че на 29.06.2016г. в гр.Варна, държал боеприпаси за огнестрелни оръжия -116бр. ловни патрони, кал.12, предназначени за стрелба с гладкоцевни ловни пушки, кал.12, без да има за това надлежно разрешение, като на основание чл.339, ал.1, пр.6 от НК и чл.54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години.

-подс.Д. Д.:1/ за това, че на 28.05.2015г. в гр.Варна, в съучастие като съизвършител със С. И. С., е причинил средна телесна повреда на Ю. С. Т., като на основание чл.129, ал.2, вр. чл. 20, ал.2 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода в размер на две години и е оправдан по обвинението деянието да е извършено в съучастие с К. Н. Н. и С. Р. Д., както и да е извършено от лице, което действа по поръчение на организирана престъпна група по смисъла на чл.131, ал.1, т.8 от НК ; 2/за това, че на същите дата и място и при същата форма на съучастие и извършителство повредил чужда движима вещ-л.а. марка „М.“, ползван от С. С. К., унищожавайки части от него на обща стойност 1300лв., като на основание чл.216, ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК и чл.54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години и е оправдан в частта на обвинението, деянието да е осъществено при форма „унищожил“, да е осъществено в съучастие с К. Н. Н. и С. Р. Д. и да е извършено от лице по чл.142, ал.2, т.8 от НК, което действа по поръчение на организирана престъпна група; 3/за това, че на 07.06.2016г. , в л.а. „М.“ с ДК№. , държал с цел разпространение високорисково наркотично вещество –кокаин с общо нетно тегло 2,840гр., без надлежно разрешително и разпространил високорисково наркотично вещество –кокаин с нетно тегло 0,210гр., продавайки го на С. А. М. за сумата от 50лв., като деянието е извършено от лице, което действа в изпълнение на решение на организираната престъпна група, описана по-горе, като на основание чл.354а, ал.2, т.1, вр. ал.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за

срок от пет години и „глоба” в размер на 20 000лв. и е оправдан по квалификацията престъплението да е извършено при условията на чл.26, ал.1 от НК.

-подс.С. И. С. :1/ за това, че на 28.05.2015г. в гр.Варна, в съучастие като съизвършител със Д. Д., е причинил средна телесна повреда на Ю. С. Т., като на основание чл.129, ал.2, вр. чл. 20, ал.2 му е наложено наказание лишаване от свобода в размер на две години и е оправдан по обвинението деянието да е извършено в съучастие с К. Н. Н. и С. Р. Д., както и да е извършено от лице, което действа по поръчение на организирана престъпна група по смисъла на чл.131, ал.1, т.8 от НК; 2/за това, че на същите дата и място и при същата форма на съучастие и извършителство повредил чужда движима вещ-л.а. марка „М.”, ползван от С. С. К., унищожавайки части от него на обща стойност 1300лв., като на основание чл.216, ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК и чл.54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години и е оправдан в частта на обвинението, деянието да е осъществено при форма „унищожки”, да е осъществено в съучастие с К. Н. Н. и С. Р. Д. и да е извършено от лице по чл.142, ал.2, т.8 от НК, което действа по поръчение на организирана престъпна група.

С присъдата е извършено групиране, както следва:

-на подс.Р. Д., на основание чл.23, ал.1 от НК измежду двете наказания, наложени за престъпленията по чл.321, ал.3, пр.2 и пр.3, т.1, вр. ал.1 от НК и по чл.354а, ал.2,т.1, вр. ал.1 от НК е определено и наложено най-тежкото, а именно-пет години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим на изтърпяване.

-на подс.С. Д., на основание чл.23, ал.1 от НК измежду двете наказания, наложени за престъпленията по чл.321, ал.3, пр.2 и пр.3, т.2, вр. ал.2 от НК и по чл.339, ал.1, пр.6 от НК е определено и наложено най-тежкото, а именно-три години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален строг режим на изтърпяване.При условията на чл.68, ал.1 от НК е активирано и наказанието „лишаване от свобода” в размер на пет месеца, наложено на подс.С. Д. по нохд №4943/15г. по описа на РС –Варна, което да се търпи при първоначален общ режим на изтърпяване.

-на подс.Д. Д., на основание чл.23, ал.1 от НК измежду четирите наказания, наложени за престъпленията по чл.321, ал.3, пр.2 и пр.3, т.2, вр. ал.2 от НК ;по чл.129, ал.2, вр. чл.20, ал.2 от НК; по чл.216, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК и по чл.354а, ал.2, т.1, вр. ал.1 от НК е определено и наложено най-тежкото, а именно-пет години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален строг режим на изтърпяване, като на основание чл.23, ал.3 от НК е присъединено наказанието „глоба” в размер на 20 000лв.

-на подс.С. С., на основание чл.23, ал.1 от НК измежду двете наказания, наложени за престъпленията по по чл.129, ал.2, вр. чл.20, ал.2 от НК; по чл.216, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК е определено и наложено най-тежкото измежду тях, а именно- лишаване от свобода в размер на две години, изпълнението на което е отложено за срок от четири години.

Съдът е зачел времето, през което всеки от подсъдимите е бил задържан.

На основание чл.45 от ЗЗД съдът е осъдил подсъдимите Д. Д. и С. С.да заплатят на гражданския ищец Ю. Т. сумата от 10000лв., представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, като е отхвърлил

гражданските иски в останалата им част до пълните претендирани размери от по 30 000 лв. Предявените срещу подсъдимите С. Д. и К. Н. граждански иски от гражданския ищец Т. са били отхвърлени изцяло.

С присъдата подс. С. Д. и К. Н. са признати за невиновни и оправдани по обвиненията за извършени в условията на реална съвкупност от всеки от тях престъпление по чл.131, ал.1, т.8, вр. чл.129, ал.2, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Разновските по делото са били възложени в тежест на подсъдимите.

По въззивни жалби, подадени от частния обвинител и граждански ищец Т., подадена чрез повереника му и от подсъдимите Р. и С.Д., Д. Д. и К. Н., подадени чрез защитниците им - адв.Д. и адв.И. било образувано възивно производство пред АСНС. Последното приключило с обжалваното понастоящем решение № 260003 от 11.03.2021г. по в.н.о.х.д. №497/2020г., с което първоинстанционната присъда била потвърдена.

Касационните жалби са неоснователни.

Преди всичко е необходимо да се очертае обхвата на касационният контрол. Извън рамките на същият ще остане частта от въззивният съдебен акт, в която е утвърдено осъждането на подсъдимия Станислав Синев и това на подсъдимия Д. Д. за извършените от тях престъпления по чл.129, ал.2, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК и по чл.216, ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК, с изключение на размерът на наложените на тези подсъдими наказания за посочената престъпна дейност, който е оспорен от частното обвинение.

На следващо място, ВКС ще посочи, че част от наведените в касационните жалби, изготвени от защитниците на подсъдимите възражения, касаят правилността на фактическите констатации на съда, въз основа на които са формирани изводите за наличието на съответните обективни и субективни елементи на инкриминираните по отношение на подсъдимите Р. Д., С. Д., Д. Д. и К. Н. престъпления. В тази връзка ще се припомни, че ВКС е съд по правото, а не по фактите /извън случаите по чл.354, ал.5 от НПК, какъвто настоящият не е / и в този смисъл проверява само юридическата правилност на вътрешното убеждение на решаващата инстанция по фактите, без да извършва проверка на самите факти в съдържателен план. С други думи казано, касационният контрол се разпростира само върху процесуалната законосъобразност на конкретните действия на съдебните инстанции по същество по допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и правилността на формирането на вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган. Извън правомощията на ВКС е да пререшава въпроса за достоверността на доказателствените материали, относими към предмета на доказване по конкретното дело. Вътрешното убеждение на инстанциите по фактите относно достоверността на доказателствените материали може да бъде оспорено и поставено под съмнение при касационния контрол, само когато са били нарушени наказателнопроцесуални норми, които регулират формирането му и гарантират неговата правилност. Ако такива не са допуснати, вътрешното убеждение на инстанциите по фактите е суверенно и неотменимо.

Тъй като фактическата необоснованост и непълнотата на доказателствата не са изведени като самостоятелни касационни основания за проверка на въззивния съдебен акт, настоящият състав на ВКС не дължи отговор на редица възражения на касаторите, а именно: - че неправилно са кредитирани показанията на свидетелите, дадени на досъдебното производство; че следва да бъдат кредитирани показанията на свидетелите, дадени пред първия съд; че веществените

доказателства не могат да обусловят категоричен извод за наличие на ОПГ и участие на подсъдимите Р. и С. Д.и и Д. Д. в нея; че веществените доказателства по делото са в разрез със свидетелските показания; че липсват доказателства подс.Д. да е държал инкриминираното наркотично вещество с цел разпространението му, както и такива, че е действал по решение на ОПГ; че правните изводи по отношение на подс.Д. са неправилни /адв.Д./; че от събраната доказателствена съвкупност не можело да се направи извод за участието на подс.Н. в ОПГ; че фактическите констатации, според които участниците в ОПГ имат своите дилъри и се вижда на лични срещи с тях са доказателствено необезпечени; че в експлоатираните СРС-та липсват данни, уличаващи подс.Н. като участник в ОПГ и свързващи го с останалите участници в същата /адв.И./Тук е мястото да се посочи, че неправилността на въззивното решение, за която се претендира в жалбата на адв.Т., повереник на частния обвинител Т., също не е сред касационните основания, като тя е предмет единствено на въззивната проверка, с оглед разпоредбата на чл.313 от НПК.

ВКС ще отбележи също и това, че поначало касационната проверка се ограничава до конкретната проблематика, очертана в жалбата.Това отбелязване е по повод твърденията в жалбите, изготвени от адв. И. и от адв.Т., че анализът на доказателствата по делото е повърхностен и схематичен; че доказателствата били превратно и едностранчиво тълкувани; че доказателствените материали не били внимателно проверени и съпоставени помежду си, нито пълно и задълбочено оценени поотделно и в тяхната съвкупност; че вътрешното убеждение на съда не било изградено на обективно, пълно и всестранно изследване на всички обстоятелства по делото; че не била изследвана взаимовръзката между отделните елементи, а същите били обсъдени поотделно и без да се прави необходимата съпоставка с гласните доказателства и др.Тези възражения не съставляват годно основание за касационна проверка, тъй като не са надлежно конкретизирани и мотивирани съгласно изискванията на чл. 351, ал. 1 от НПК. Те са формулирани декларативно, като обобщено разкриват единствено субективното несъгласие на касаторите с крайните осъдителни изводи на съдебния акт. За да може да изпълни процесуалната си функция, жалбата следва да съдържа обосновка в достатъчен обем – да конкретизира кои именно доказателства не са изследвани обективно, всестранно и пълно, кои доказателствени материали са останали необсъдени, кои са превратно преценени, кои обстоятелства са игнорирани и т. н. За разлика от контролираната инстанция по фактите, касационният съд не извършва всеобхватен служебен преглед на обжалвания съдебен акт /каквото искане също фигурира в жалбата на адв.И. – вж. л.5 от същата/, а съгласно чл. 347, ал. 1 от НПК се произнася единствено по възведените доводи, които трябва да са ясни и недвусмислено уточнени по съдържание. При положение, че самият жалбоподател не е изяснил в какво точно се състои недоволството му от съдебния акт и не е посочил конкретни доводи, които обосновават искането му, касационният съд няма правомощия по свой почин да замести тази непълнота по собствено усмотрение. Изключения от правилото, че касационната проверка не може да надхвърля рамките на доводите в жалбата, са процесуално допустими само в интерес на правосъдието, когато се касае до невъзведени особено съществени нарушения, които накърняват базисни човешки права, каквито нарушения в разглеждания случай не са допуснати /в този смисъл Решение № 59/17.09.2021г. по н.д. №232/20г. ,Първо НО, ВКС/.

На последно място, ВКС ще отбележи и това, че основната претенция на касационните жалбоподатели –подсъдими - да бъдат оправдани от касационния съд, няма как да бъде удовлетворена. В принципен план, оправдаването на подсъдимия от ВКС е възможно единствено ако установената от въззивния съд фактология не сочи деянието да е извършено или ако не очертава признаците на престъпление. В конкретния случай насочените към върховната инстанция очаквания да пререша делото по същество са неизпълними, доколкото приетите от въззивния съд факти описват извършени от подсъдимите Р. и С. Д.и, К. Н. и Д. Д. вменените им деяния.

В светлината на изтъкнатите по-горе принципни постановки, ВКС обсъди възраженията на касаторите единствено от гледна точка на изискванията за правилно формиране на вътрешното убеждение от съда по фактите.

1.Преимуществено разглеждане следва да получат възраженията, направени от адв. И. –защитник на подс.К. Н. и от адв.Т. –повереник на частния обвинител и граждански ищец Ю. Т. за това, че въззивното решение страда от съществен порок, а именно - липса на мотиви, защото ако то е налице, несъмнено би се стигнало до отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане, без необходимост от обсъждане на останалите наведени доводи. Прочитът на мотивите на обжалваното решение не сочи на претендираното нарушение. Изпълнени са изискванията на разпоредбата на чл.339 ал.1 и 2 от НПК за съдържание на решението на контролираната инстанция, която след като е изложила фактологията по делото, детайлно е обсъдила всички събрани доказателства и доказателствени средства, съпоставяйки ги помежду им, изложила е правните си съображения за взетото решение и е посочила подробни съображенията за причините, поради които не приема доводите, изложени във въззивните жалби. ВКС би се съгласил с възражението на жалбоподателите, но само ако липсва изобщо обсъждане на направените в сезиращите процесуални документи и пледоариите доводи, или ако обсъждането им от съда е дотолкова повърхностно и декларативно, че на практика се приравнява на липса на такова. В конкретния случай не се констатира подобно нарушение.

2.Неоснователни са твърденията на адв.Д. и адв.И., че въззивната инстанция не е посочила в какво се е изразило конкретното участие на всеки един от подсъдимите Р. Д., С. Д., Д. Д. и К. Н..Тези твърдения не държат сметка за описаната в проверяваното съдебно решение фактическа обстановка, приета от съда, обективирана на л.16-18 от решението.По-нататък, не може да бъде споделен и отправеният от адв.И. упрек към въззивния съд за липса на самостоятелни съображения, аргументиран с това, че в голяма част от мотивите на постановените от инстанционните съдилища съдебни актове се преповтаряло изложението, съдържащо се в обстоятелствената част на обвинителния акт, включително и по отношение на жаргонно изписаните думи.Вярна е констатацията на този защитник, че в определени свои части, въззивното решение възпроизвежда мотивите към присъдата, постановена от първия съд, в които пък се забелязва идентичност с части от съдържанието на обвинителния акт. Неправилен е обаче изводът, че това обстоятелство всякога ангажира касационния повод по чл.348, ал.1, т.2 от НПК и в този смисъл съставлява основание за връщане на делото за ново разглеждане. Преповтарянето на части от обвинителния акт в мотивите на присъдата, респ. на фрагменти от мотивите на присъдата в съдържанието на въззивния съдебен акт, се отчита като съществен недостатък, само когато може да бъде окачествено като липса на мотиви. В процесния случай, такава

липса не се констатира. От съдържанието на обжалвания съдебен акт се установява, че въззивният съдебен състав е изложил основните си аргументи във връзка с възприетата фактическа обстановка по отношение на обвинението срещу подсъдимите Р. и С.Д. и, К. Н. и Д. Д. по чл.321 от НК и обуславящата я доказателствена съвкупност, както и по отношение на произтичащите от установените фактически положения правни изводи. Непредубеденият прочит на проверявания акт сочи, че въззивният съд е формирал собствено вътрешно убеждение, което е изградил въз основа на пълноценен анализ и собствена преценка на доказателствените материали, напълно достатъчни за проследяване процеса на формирането му. Самостоятелната му аналитична и оценъчна дейност е обективизирана в достатъчна степен, без да е допуснато недопустимо заместване с буквален преразказ на части от предходно изготвените документи от първия съд, респ. – от държавния обвинител. Повторението на залегналите в обвинителния акт фактически твърдения на прокурора в проверяваното решение не обуславя липса на суверенна воля на съда, в какъвто смисъл са оплакванията, а сочи, че те са били приети от него за доказани.

3. Несподелими са и твърденията, изложени в жалбата на адв.И. за липсата на фактически данни за точния момент на осъществяването на контакт между подсъдимите Р. Д. (ръководител на групата) и К. Н. (участник), както и между последния и останалите подсъдими- участници в ОПГ, което компрометирало изводите относно това кога е възникнала групата; кой е нейният ръководител и какви са функциите на участниците. По повод на това оплакване, ВКС ще отбележи, че отсъствието на точни данни за първоначалния момент на осъществяването на контакта между подсъдимия Р. Д. и подсъдимия К. Н., липсата на конкретна информация за техните точни уговорки, обстоятелството, че част от ангажираните в престъпната дейност лица не са се познавали помежду си, както и това, че конкретните „дилъри“ не са установени по самоличност, не компрометират изводите относно ролите и връзките между участниците и достатъчно отчетливо очертаните „управленски“ и „изпълнителски“ нива в организацията, т. е. нейната структурираност. Структурираността на престъпната група, както и трайността ѝ, са елементи, очертани още към момента на възникването ѝ. Тези обективни признаци на формирането се дефинират не изключително с оглед конкретния начален момент на възникването на сдружението, а и в друг аспект – че от този момент нататък в поведението на съответните дейци се проявяват съгласуваните им воли за бъдещи относително продължителни, постоянни взаимоотношения, осъществявани при ясно разпределение на функциите. Т. е. от значение е, че след създаването на групата, в периода на съществуването ѝ, нейният ръководител и участниците в нея обективно са действали, обединени от съответната обща цел за реализиране на предмета на дейност. Трайността на групата и нейната структурираност могат да се проявят не само чрез „формални“ изрични уговорки, но и посредством реализираната от ръководителя и участниците последваща дейност, каквато обективно е била реално осъществена в разглеждания случай. Разкритото в хода на процеса обективно поведение на подсъдимите, подробно описано на л.16-18 от решението, достатъчно красноречиво свидетелства за отношенията между тях и конкретната роля на всеки един от подсъдимите. Твърдението на адв.И. за декларативен подход при изграждане на фактическите изводи по отношение на подс.Н. се опровергава от обективизираните на л.26-30 съдебни съображения, в които подробно са анализирани доказателствените източници, на базата на които

въззивният съд е изградил изводите си по фактите, поставени в основата на приетото за съставомерно поведение на подс.К. Н. по чл.321 от НК.

4.Касационната инстанция не констатира допуснати съществени нарушения при извършената от Апелативния специализиран наказателен съд проверка и оценка на доказателствата и доказателствените източници, което определя като неоснователни наведените от всички касатори доводи в тази насока. При извеждане на значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимите лица обстоятелства, са спазени изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на съда. За да установи фактическата обстановка по делото, съдът е обърнал внимание на данните, съдържащи се в гласни, веществени и писмени доказателствени средства, които подробно е обсъдил и анализирал. Доказателствената дейност на въззивната инстанция не страда от приписваните ѝ пороци.Фактите, очертаващи съставомерно поведение на подсъдимите Р. и С. Д.и, К. Н. и Д. Д. по чл.321 от НК са разкрити процедурно законосъобразно при съобразяване с изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, като не се констатира процесуални нарушения, които да доведат до съмнителност на осъдителните заключения на въззивния съд. Крайните изводи за поведението на подсъдимите са основани на обективна и логически издържана оценка на комплекса събрани по делото доказателства. Съставът на АСПНС с основание е разгледал деянието като цялостен процес, включващ:

- дейността на подсъдимия Р. Д. като лидер на престъпното сдружение; - дейността на подсъдимите С.Д. и К. Н. като доверени фигури, ситуирани йерархично непосредствено под него;

- дейността на подс.Д. Д. и св.Л. (по отношение на когото наказателното производство е приключило със споразумение), които са се занимавали с разпространението на наркотичните вещества;

Спецификата на казуса се корени в това, че макар отделни и самостоятелно обособени, посочените доказателствени направления са свързани помежду си и взаимно се обуславят, очертавайки общата картина на деянието. Поради това делото не може да бъде правилно решено, ако поведението на посочените лица се разглежда изолирано едно от друго, както претендират защитниците на касаторите Р. и С.Д.и, Д.Д. и К. Н.. При решаването на делото контролираната инстанция успешно е избягнала самостоятелна оценка на тяхната деятелност сама за себе си и не е игнорирала фактическата и логическа съгласуваност помежду им. В същото време наличните доказателствени материали са анализирани поотделно и са конкретно съотнесени към индивидуалната деятелност на всеки от подсъдимите.

4.1.Въззивният съд не е допуснал нарушение на процедурните норми за оценка и анализ на доказателствата, кредитирайки с доверие показанията на част от свидетелите, депозиран в рамките на досъдебното производство, както се настоява от адв.Д..По повод на това възражение, е необходимо да се отбележи на първо място, че то е некоректно поставено, тъй като не е конкретизирано и този смисъл поставя касационния съд в ситуация да тълкува волята на касатора към кои точно гласни доказателствени източници е относимо.Ако се изхожда от въведената в жалбите аргументация, според която върху свидетелите е оказан натиск от разследващия орган, това възражение е относимо само към информацията, изводима от показанията на свидетеля Д. Д., тъй като само той е отрекъл пред първоинстанционния съд заявеното от него при разпита му в

досъдебната фаза на това основание. Ако защитният упрек касае генерално съдебната позиция, според която са ценени като достоверни сведенията, които част от свидетелите са дали в рамките на досъдебното производство вместо тези пред първоинстанционния съд, тогава той е относим и към информацията, изводима от показанията на А. Й. и свидетел с идент. №188, тъй като по отношение на тях въззивният съд също е ценил като достоверни сведенията, които са депозирали в рамките на досъдебното производство. И при двете разисквани хипотези на коментираното възражение прозира неправилното разбиране, че щом свидетелят се откаже пред съда от предходните си показания, те автоматично губят качеството си на годеен доказателствен източник. В тази връзка, следва да се припомни, че процесуалната техника на чл. 281, ал. 4 от НПК е предназначена за преодоляването на ситуации, при които между дадените пред органа на досъдебното производство без участието на обвиняемия и неговия защитник показания на свидетеля и тези, депозирани от него пред съда, се констатират съществени противоречия, свидетелят отказва да даде показания или твърди, че не си спомня. Използването на това правомощие не е предоставено на усмотрение на съдебния орган, а с оглед изискванията на чл. 13, ал. 1 и чл. 107, ал. 3 от НПК се упражнява задължително при наличието на съответните предпоставки на чл. 281 от НПК, като законосъобразно прочетените показания имат доказателствена стойност. Като изрично предвидено от НПК изключение от принципа на непосредствеността, прочетените показания директно се включват в доказателствения материал и се анализират и преценяват като самостоятелна част от доказателствената съвкупност. Тъкмо защото прочетените показания имат самостоятелна стойност на доказателствен източник, в случаите, когато са отречени от свидетеля в хода на съдебното следствие, за съда възниква задължението да разкрие причините за противоречията, да ги отстрани в максимална степен и след внимателна преценка да установи кои са истинни – прочетените или непосредствено депозирани пред съда, а при декларирана липса на спомен – да изясни дали свидетелят си припомня случая, дали поддържа дадените пред органа на досъдебното производство, дали може да ги допълни или прецизира. В този ред на мисли, ВКС ще припомни, че по делото D. v. Netherlands, 20524/92, ЕСПЧ е посочил принципното положение, че „...Съдът /ЕСПЧ/ не може да направи абстрактно заключение, че показанията на свидетел, дадени в открито съдебно заседание и под клетва, трябва винаги да се вземат предвид с предпочитание пред други показания, дадени от същия свидетел в хода на наказателното производство, дори и в случаите, когато между тях има противоречие“. Точно такъв законосъобразен подход са следвали предходните инстанции, за да кредитират с доверие прочетените на основание чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1 от НПК свидетелски показания от досъдебното производство на свидетелите Д. Д., Й. и свидетел с идент. №188. Следва да се посочи също, че право на съдилищата по фактите е, при наличие на противоречия да преценят кои от свидетелските показания, дадени от едно и също лице, да бъдат кредитирани с доверие, респективно да не бъдат приети за достоверни, стига причините за това им решение да са мотивирани и логически издържани, а и самият прочит на показанията на свидетеля да е извършен в съответствие с неговото действително съдържание. Въззивният съд обстойно се е занимал с направеното и пред него възражение за оказан натиск върху св. Димов при депозиране на показанията, които е дал при двата разпита в рамките на досъдебното производство и с основание го е приел за несъстоятелно. На л. 26 от съдебните мотиви подробно и убедително са изложени причините, поради които защитната

теза не е била споделена. Касационният съд също не открива каквито и да е данни за упражнено психическо въздействие върху този основен за обвинението по чл.321 от НК свидетел. Що се отнася до св.Й. причините, поради които са ценени с доверие сведенията, дадени от него в рамките на досъдебното производство са свързани с това, че именно тази информация намира опора в останалите събрани по делото доказателства, т.е. това свидетелство на свидетеля е издържало проверката за достоверност, която е направена според правилата на НПК. Най-сетне, относно свидетел с идент.№ 188, чийто дадени на досъдебното производство показания също са получили кредит на доверие за сметка на заявеното пред първоинстанционния съд, с което първите са били отречени, следва да се отбележи, че проверяваният съд е защитил убедително заключението си да ползва като източник на доказателства именно свидетелството, което защитника оспорва. Според съдебните съображения последващото отричане на първоначално дадените от този свидетел показания е по причина, че самоличността му е станала известна на подсъдимите, което е създавало опасения за сигурността му. На последно място, но с най-важно значение е обстоятелството, че кредитираните показания от досъдебното производство на посочените свидетели не са изолирани, а се подкрепят от други доказателства. На страници 26-31 от решението, Апелативният специализиран наказателен съд е съпоставил показанията на всеки едни от коментираните по-горе свидетелите със информацията, изводима от останалите гласни източници на доказателства; с данните, съдържащи се във ВДС, изготвени въз основа на използвани СРС и е достигнал до верен извод за подкрепеност и проверка на тези показания от други доказателства. С оглед на тези съображения, ВКС счита, че контролираният съд не е допуснал процесуални нарушения от категорията на съществените при проверката и оценката на коментираните гласни доказателствени източници.

4.2. Не издържа на касационна проверка и твърдението, обективизирано в жалбата на подс. К. Н., че показанията на анонимните свидетели /на тези с идент.№ 188 и 189–са идентични /по метода copy-paste/ и в този смисъл недостоверни. Това възражение е правено и пред въззивната инстанция, която подробно го е разгледала на стр. 28 и 29 от решението и убедително го е отхвърлила като неоснователно. Информацията, изводима от показанията на свидетелите с тайна самоличност е обективизирана в проверявания съдебен акт в нейното действително съдържание. Направена е съпоставка на заявеното от всеки един свидетел със сведенията, които са дали останалите, като са открити и посочени разликите, които са дали основание на контролирания съд да отхвърли защитното възражение. Обстоятелството, че тези разпити са проведени в рамките на един ден, последователно, не е от естество да обоснове основателност на защитното оплакване за нарушение на изискванията, залегнали в чл.139 и сл. От НПК.

4.3. Несподелимо е и възражението, направено от адв.Д., според което показанията на св.Ю. Т. са негоден източник на доказателства и като такава следва да бъде изключено от доказателствената маса. Въззивният съд е подхождал внимателно при оценката на информацията, която св.Т. е дал с оглед процесуалното му качество на пострадал по делото и е приел достоверност на същата само в частите, в които тази информация намира подкрепа в останалите източници на доказателства. Показанията на св.Т. не са фаворизирани, предвид обстоятелства, открити от защитника, а са оценени в съчетание с останалите

събрани по делото доказателства, поради което отправеният упрек за порок в дейността на въззивната инстанция, аргументиран с поставянето на коментирания доказателствен източник в основата на фактическите и правни констатации е неоснователен. Не почива на истината и твърдението на адв. Д. за превратно оценяване на показанията на свидетеля М. .Още повече, че контролирания съд изрично е посочил, че свидетелите М. и Р. „не изнасят факти, относими към престъпната дейност по чл.321 от НК от страна на подсъдимите Н. и Д.и” /вж. л.27 от съдебните мотиви/, т.е. не е основал изводите си по фактите въз основа на коментирания доказателствени източници .По повод твърдението на адв.Д. за това, че в дома на подс.Р. Д. е намерено малко количество наркотично вещество, а в дома на подс.С. Д. изобщо не е намерено такова, което компрометирало изводите за наличие на ОПГ, ще се отбележи, че извършването на вторични престъпления от определен тип като цел на ОПГ не е инцидентна дейност по осъществяване на точно индивидуализирани конкретни престъпления, като за съставомерността на престъплението по чл. 321 от НК дори не е необходимо такива да бъдат осъществени. Във връзка с направеното от адв.И. оспорване на годността на определени доказателствени средства-протоколите за претърсване и изземване, приложени на стр.98 , стр.110 и стр.146 т.10 от ДП, както и проведените в рамките на ДП разпити на свидетелите Б. А., И. С. и Т. Т., ВКС ще посочи, че с протоколите не са иззети предмети или вещи, които да са от значение за предмета на доказване на настоящото дело, което прави безпредметно обстойното обсъждане на поставената от касатора проблематика, още повече, че тя е била разисквана от въззивния съд /л.34 от решението/.Що се касае до разпитите на посочените по-горе свидетели, чиято годност е отречена, поради липсата на възлагателни постановления, това възражение също е било поставено на вниманието на въззивния съд, който обстойно се е занимал с неговата несъстоятелност, излагайки убедителни съображения /вж. л.33 от решението/, които касационният съд споделя без да намира необходимост да ги допълва.

4.4. Не се споделя от настоящата инстанция и доводът на касаторите, че фактологията на деянието е била незаконосъобразно изведена на база възпроизведени данни от СРС. Анализът на съдържанието на подслушаната комуникация между подсъдимите, както и между тях и други лица, конкретно цитирани в мотивите на атакувания съдебен акт /л.30-31 от решението/, недвусмислено потвърждават еднопосочните изводи и на двете предходни инстанции, че проведените разговори са касаели наркотични вещества. При обсъждането на информацията, придобита чрез СРС, съдилищата умело са се насочили към цялостния смислов контекст на употребяваните при разговорите думи и фрази, като са избегнали еднопластовата, буквална преценка на значението им.

В обобщение, въззивният съд е изпълнил в пълен обем процесуалните си задължения за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, относими към главния факт от предмета на доказване в процеса. Доказателствените материали не са анализирани едностранчиво, превратно или в разрез с правилата на формалната логика. При изследване на фактологията на деянието, инкриминирано по чл.321 от НК, доказателствената съвкупност е била анализирана внимателно, като съдилищата, включително СпНС, са успели да пресъздадат максимално подробно картината на случилото се. При тези констатации относно процесуалната дейност и на двете съдебни инстанции по фактите, релевираните в касационните жалби на подсъдимите и техните защитници доводи за

допуснати процесуални нарушения при разкриването на обективната истина обективират единствено субективното им несъгласие с отхвърлянето на лансираната от тях защитна версия и с осъждането им, което не е законово основание за ревизия на проверявания въззивен съдебен акт.

Изложеното в последния абзац определя като неоснователни и оплакванията на адв.Т., с които също се аргументира наличието на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК в частта от решението, касаеща утвърденото осъждане на подсъдимите по чл.321 от НК.Тази позиция на касационния съд е относима и към частта от въззивното решение, в която е утвърдено оправдаването на подс.С. Д. и К. Н. по част от възведените им обвинения, както и в тази, в която подс.Д. и С. са частично оправдани.В посочените части също не са допуснати заявените нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените при проверката, оценката и анализа на доказателствата.Не е налице и твърдяното от този касатор противоречие в проверяваното решение.Напротив, волята на контролирания съд относно оправдаването на подсъдимите е ясно изразена, като липсват пороци, които да поставят под съмнение оправдателните изводи.Несъстоятелно е и твърдението за това, че част от доказателствените източници –конкретно - обясненията на подсъдимите са били игнорирани.

II.1.Касационният съдебен състав не констатира наличието на претендиращия от касаторите повод по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК при утвърденото от въззивния съд осъждане на подсъдимите Р. Д., С. Д., К. Н. и Д. Д. по чл.321 от НК. Съдържимите кратки аргументи и в трите жалби на жалбоподателите -подсъдими са свързани с пороци в доказателствената дейност на съда и не разкриват съдържанието на касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК. Както е известно, касационната проверка за приложението на закона се осъществява в рамките на установените фактически положения, а те, предвид отсъствието на основанието по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК, са тези, които са отразени в проверявания акт. В същия присъстват подробни мотиви за обективните и субективни признаци на престъпния състав по чл.321 от НК и съотносимостта на установените по делото факти към тях. Повторението им е ненужно, а и срещу правните изводи на съда не се излагат доводи.

2.Материалният закон е приложен правилно и при осъжданията на подсъдимите Р. Д. и Д.Д. за вторичните престъпления по чл.354а, ал.2, т.1, вр. ал.1 от НК. В жалбите на защитата се оспорва квалифициращия елемент по ал.2 от чл.354а от НК, а именно че държането на наркотичните вещества с цел тяхното разпространение е било извършвано от подсъдимите Р. Д. и Д.Д. в качеството им на лица, които действат в изпълнение на решение на ОПГ. ВКС намери, че възприетата от апелативния съд квалификация е правилна и съответна на установените в решението фактически положения за това, че извършените от тези подсъдими действия по държане с цел разпространение на инкриминираните наркотични вещества са извършени за изпълнение на решение на ОПГ, в качеството им на ръководител /подс.Д./ и на член /подс.Д./ на този вид организирано престъпно сдружение, което в случая е било съставено с цел извършване на престъпления с предмет наркотични вещества.Изложените на л.37 и л.40 от решението съображения от въззивния съд почиват на вярно разбиране на закона, изведени са в съгласие с практиката на ВКС и изцяло се споделят от настоящия съдебен състав, като не съществува необходимост да бъдат преповтаряни.Същевременно, те не позволяват удовлетворяване на защитната претенция за преквалифициране на

вмененото по този пункт деяние на подс.Д. в по-леко наказуемия състав по чл.354, ал.1 от НК.

3.В пределите на установените и доказани фактически положения въззивният съд е приложил правилно материалния закон и при осъждането на подс.С. Д. по чл.339, ал.1 от НК.Съдебната позиция, съдържаща отказ коментираното деяние да бъде дефинирано като малозначително по смисъла на чл.9, ал.2 от НК или маловажно по чл.93, т.9 от НК е убедително аргументирана и среща пълна касационна подкрепа.

4.Материалният закон е приложен правилно и в оправдателната част от присъдата, което определя като неоснователно оплакването на частното обвинение.Следва да се посочи, че това оплакване също е аргументирано с пороци в доказателствената дейност на съда в обжалваната от гражданския ищец и частен обвинител част от решението, поради което не разкриват съдържанието на касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК.

III.По жалбите относно явната несправедливост на наказанието:

1.В жалбата на адв.Д. касационният повод по чл.348, ал.1, т.3 от НПК по отношение на подсъдимите Р. Д. и С. Д. е защитен единствено с разбирането, че следва да бъде приложен института на условното осъждане по чл.66 от НК по отношение и на двамата подсъдими, в каквато насока е и отправеното искане.То е неоснователно, като тази позиция на касационния съд касае и двамата подсъдими. Индивидуализация на наказанието за извършеното от подсъдимия Р. Д. престъпление по чл.321, ал.3, вр. ал.1 от НК е извършена при условията на чл.54 от НК, като първоинстанционния съд го е отмерил в размер на минималния такъв, предвиден в особената част на НК.Въззивният съд е счел така определеният размер като занижен, като за разлика от първия съд е откроил и отегчаващи отговорността на този подсъдим обстоятелства, но липсата на протест е препяждала възможността за увеличаването му, поради което е утвърдил наложената първоинстанционна санкция.За прецизност следва да се отбележи, че позицията на въззивния съд намира касационна опора само по отношение на част от приетите като отегчаващи отговорността на подсъдимия Р. Д. обстоятелства, а именно: продължителността на действие на ОПГ и множеството участници , както и факта на извършване на вторичното престъпление по чл.354а, ал.2,т.1, ал.1 от НК.Неправилно в кръга отегчаващи отговорността на подс.Р. Д. обстоятелства е включено и последващото му осъждане за престъпление от същия вид.Доколкото обаче, въпреки наличието на отегчаващи отговорността на подс.Р. Д. обстоятелства наказанието му е отмерено в рамките на законовия минимум, предвиден в чл.321, ал.3, вр. ал.1 от НК, направената констатация не е от характер да рефлектира върху размера на наложеното наказание в посока намаляването му.Това е така, защото липсват определящи отговорността на подс.Р. Д. смекчаващи обстоятелства, които да не са били взети предвид от предходните съдебни инстанции, а такива не са посочени и в касационната жалба.Същевременно, коректно отчетените от инстанционните съдилища смекчаващи отговорността обстоятелства по отношение на подс.Р. Д. не са нито многобройни, нито някое от тях е от изключителен характер, за да е налице основание за приложение на разпоредбата на чл.55 от НК.Така определеният размер на наказанието от пет години лишаване от свобода за реализираната от този подсъдим престъпна деятелност по чл.321, ал.3, вр. ал.1 от НК , който е и определящ за размера на наказанието в контекста на приложението на чл.23, ал.1

от НК не позволява прилагането на чл.66, ал.1 от НК, поради което искането на касатора не може да бъде удовлетворено.

2.По отношение на подс.С. Д. института на условното осъждане няма как да намери приложение, тъй като същият е осъждан с влязла в сила присъда на 18.04.2016г. по н.о.х.д. №4943/2015г. на РС-Варна, като в определеният изпитателен срок е извършил инкриминираните по настоящото дело деяния.Що се касае до индивидуализацията на наказанията за последните, тя правилно е извършена по правилата на чл.54 от НК, тъй като по делото липсват, а и пред настоящата инстанция не се твърдят обстоятелства, които да детерминират определяне им съобразно разпоредбите на чл.55 от НК.При това положение, наложените на този подсъдим наказания за реализираната от него престъпна дейност по чл.321, ал.3, вр. ал.2 от НК и по чл.339, ал.1 от НК правилно са отмерени в размер равен /по чл.321 от НК/ или близък /по чл.339, ал.1 от НК/ до законовите минимума.Законосъобразно е приложението на чл.23 от НК с налагане на най-тежкото измежду така определените наказания, както и това на чл.68 от НК по отношение на предходното осъждане на подс.С. Д..

3.Като явно несправедливо е определено наложеното на подс.Д. Д. наказание за реализираната от него престъпна дейност по чл.354а, ал.2, т.1 от НК.Според изложените в жалбата, изготвена от адв.Д. аргументи касационният повод по чл.348, ал.1, т.3 от НПК в тази част от обжалваното решение е налице, тъй като коментираното деяние следва да бъде преквалифицирано в такова по чл.354а, ал.1 от НК.ВКС вече изложи съображенията си, поради които така отправеното искане не може да бъде уважено.Що се касае до индивидуализацията на наказанието за коментираното престъпление, то правилно същата е проведена по правилата на чл.54 от НК.Изложените на л.43 от решението съображения са споделени от касационния съд с изключение на извода, че последващото осъждане на подс.Д. също следва да бъде ценено като отегчаващо вината му обстоятелство.Не се откриват, а и не се твърдят от касатора обстоятелства, които да изискват допълнително смекчаване на наложената от инстанционните съдилища санкция и съответно да налагат касационна намеса в посока смекчаване обема на приложената по отношение на подс.Д. наказателна репресия.

4.В жалбата на подс.Н., изготвена чрез защитника му адв.И. касационният повод по чл.348, ал.1, т.3 от НПК е посочен само формално без да са изложени конкретни съображения, които да аргументират твърдението за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание.Затова, касационният отговор ще бъде сведен до това, че наложеното на подс.Н. наказание е съобразено с отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства, както и с целите по чл.36 от НК.

5.ВКС споделя изцяло преценката на апелативния съд за размера на наложените на подсъдимите наказания за престъпленията, по които същите са били признати за виновни и осъдени и съображенията за това. В решението са отчетени всички значими за наказателната им отговорност фактически данни и същите са правилно оценени като стойност и тежест.В жалбата на частното обвинение, касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК също е посочено формално, без да са изложени конкретни съображения, от които да става ясно какви точно нарушения е допуснал въззивния съд в санкционната част на решението.Ето защо наложените на подсъдимите наказания, предвид и съображенията, изложени по-

горе не се прецениха за явно несправедливи по смисъла на чл.348,ал.5, т.2 от НПК и за тях не е налице касационното основание по чл.348, ал.1 т.3 от НПК по отношение на никой от подсъдимите.

Водим от горното и на осн. чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 260003/11.03.2021 г., постановено по в.н.о.х.д. № 497/2020 г., по описа на Апелативен специализиран наказателен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: